

De waarde van een hart

Een gouden kooi

Dankwoord

Het schrijven van dit werk was een proces van lange dagen en soms nog langere nachten, maar ik heb het geluk gehad dat ik dit niet alleen hoefde te doen.

Allereerst wil ik mijn vrouw bedanken. Je bent niet alleen mijn steun en toeverlaat, maar je was ook degene die de ruwe versie van dit verhaal onder haar vleugels nam.

Bedankt dat je de gigantische taak van de edit op je hebt genomen en met zoveel geduld en precisie mijn woorden hebt aangescherpt. Zonder jouw kritische blik en liefde was dit resultaat nooit zo mooi geworden.

Aan mijn mama: mijn allergrootste en trouwste fan. Bedankt dat je vanaf de allereerste dag in mij geloofde. Jouw onvoorwaardelijke steun en enthousiasme zijn de motor achter mijn doorzettingsvermogen geweest.

Tot slot wil ik iedereen bedanken die in mij bleef geloven. Aan degenen die me motiveerden om door te blijven schrijven, ook op de momenten dat de inspiratie ver te zoeken was: jullie woorden en aanmoedigingen waren het duwtje in de rug dat ik nodig had om de eindstreep te halen.

Elena Rose

Voorwoord

"Benedict was dood. De dreiging was weg. Maar toen William naar zijn eigen trillende handen keek, besmeurd met modder en bloed, wist hij dat de jongen die eerder die avond de kantoortent was binnengelopen, ook weg was. Hoe kon ze hem nu ooit nog aankijken? Hoe kon ze hem ooit nog anders zien dan de schim van de man die hij ooit was?"

~ William ~

Een gouden kooi

Hoofdstuk 1

"The Pig & Barrel" probeerde zich voor te doen als een respectabel café. Maar als je goed rondkeek, zag je al snel dat de muren stilaan nood hadden aan een likje verf, de bar dringend eens opgeschuurd moest worden en dat de vuile glazen vol fruitvliegjes zaten. Op de plakkerige vloer aan de bar stond een man genaamd Benedict Jones, een opvallend en nogal chaotisch figuur. Hij was knap— amper twintig, lang donker haar en zijn ogen deden je denken aan de kleur van whisky—maar zijn perfectie was slechts schijn. Benedicts vader was een man van ambitie. Dankzij een dosis geluk tijdens de industriële opmars van het late Victoriaanse tijdperk had hij een fortuin vergaard. Benedict had daarvan vooral de houding geërfd: een air van nonchalante superioriteit.

Zelf voelde hij niets voor de industrie. Zijn enige talent was het geld net zo snel en spectaculair verbrassen als zijn vader het had binnengehaald. Vanavond was zijn missie simpel: genegenheid kopen.

"Kom op, dames! Niet zo verlegen!" Benedicts stem schalde overdreven joviaal boven het geroezemoes uit. Hij zwaaide met zijn glas, waarbij een scheut drank op de versleten vloerplanken kletste. "Ik ben de beroerdste niet. Wat dachten jullie van champagne? Een hele fles. Noem je prijs."

Hij focuste zich op een tafeltje in de hoek. De vrouwen keken terug met een mengeling van vermoeidheid en irritatie. De beleefdheid was allang voorbij. "We zijn niet geïnteresseerd," zei de brunette strak. "Laat ons met rust."

Benedict registreerde het woord 'nee' echter als een uitdaging. Hij grijnsde en leunde over de afscheiding van hun zitbank. Zijn adem, zwaar van alcohol en een recente sigaar, waaide over hen heen. "Een uitdaging, hé? Prima. Vijftig pond. Contant. Nu. Gewoon voor een beetje gezelschap. Is dat genoeg om jullie aandacht te trekken? Dat is meer dan je vader in een maand verdient, durf ik te wedden." Hij frommelde in zijn strakke broekzak, haalde er een briefje van vijftig pond uit en wapperde ermee.

Dat was de druppel. Er viel een schaduw over de tafel. Brendan, de eigenaar – een beer van een vent wiens geduld na jaren in het vak flinterdun was geworden – legde een hand als een bankschroef op Benedicts schouder. "Genoeg, Benedict. Ik ben klaar met je," gromde hij. "Je valt mijn klanten lastig."

"Ho! Blijf met je poten van me af, neanderthaler!" Benedict probeerde zich los te rukken en rechtte zijn rug in een poging tot waardigheid. "Ik ben een betalende klant! Dit is handel, idioot! Ze snappen gewoon niet wat goed voor ze is!"

Brendan ging niet in discussie. Hij oefende simpelweg druk uit en draaide Benedict om met een ferme kracht. Een snelle duw lanceerde de jongeman richting de uitgang.

"Eruit. En kom niet terug voordat je nuchter bent en manieren hebt geleerd," zei Brendan, terwijl hij de deur openhield. De koele wind vloog naar binnen en klaarde de rook even op. "De volgende keer dat je genegenheid probeert te kopen, doe je dat maar ergens anders."

De koude nachtlucht raakte Benedicts gezicht, een schokkend contrast met de warmte van de bar. Hij struikelde op het trottoir en haalde net geen vuilnisbak omver. Hij draaide zich om, woedend en vernederd, naar de nu gesloten deur van "The Pig & Barrel". De gedempte geluiden van binnen waren nu spottend gelach in zijn door alcohol gevoede verbeelding.

"Horen jullie me?"

Benedict schreeuwde tegen de gesloten deur. Hij zette zijn borst op, een poging om imposant te lijken. "Ik heb jullie goedkope aandacht niet nodig! Ik hoef niks te kopen!"

Hij struikelde achteruit, het midden van de straat op, en zwaaide wild met zijn armen. Zijn gezicht gloeide van de kou en van woede.

"Volgende week heb ik alles wat ik wil!" Zijn stem sloeg over. "Mijn vrouw zorgt daar wel voor! Ik krijg meer actie dan jullie allemaal samen! Wacht maar af!"

Met een laatste, zinloze brul draaide hij zich om. Hij strompelde de donkere straat in en ging naar huis. Deze nacht was een fiasco, maar dat deerde niet. Om de hoek wachtte zijn praaltje. Zijn huwelijk. De garantie op een respectabele vrouw en de daarbij horende 'plichten'. In zijn benevelde geest was het een ticket naar het paradijs.

Een paar straten verderop, in een donkere kamer, liep een rilling over de rug van de vijftienjarige Elizabeth Brown.

Het huis was stil, op het kraken van de vloerplanken na. Elizabeth lag onder haar dunne laken en staarde naar het raam. In haar hoofd scheurde ze de dagen van de kalender. Nog één week. Dan was ze van hem. Van Benedict Jones.

Ze was geen bruid. Ze was een prijs. De prijs die haar vader betaalde om zijn schuldeisers tevreden te houden.

In het donker speelde de nachtmerrie zich al af. Ze verbeelde zich dat ze zijn zware, onvaste stappen op de trap hoorde. De geur van whisky en oud zweet. Elizabeth, het meisje dat droomde van universiteiten en stemrecht, zou gereduceerd worden tot bezit. Niets meer dan een speeltje, een pronkstuk aan Jones zijn arm. Dit was geen huwelijk. Dit was een levenslange straf.

Hoofdstuk 2

In de theesalon van het Ritz klonk het zachte getinkel van porselein tegen een achtergrond van wit linnen en half gefluisterde gesprekken. Het zonlicht viel gefilterd door de kanten gordijnen naar binnen; het ideale decor voor de subtiële machtsspelletjes van de Londense elite. Maar aan tafel bij Lady De Vere was weinig subtiels te bespeuren. Haar stem, hoe beschaafd ook, sneed dwars door de delicate sfeer heen.

Tegenover haar zat William De Vere, zijn rug zo recht dat het pijn deed. Hij voelde zich hier niet thuis. Met zijn zachte gelaatstrekken, blonde krullen en de leesbril die hij net had afgezet, leek hij nog jonger dan zijn achttien jaren. In het Londen van 1913 hoorde hij er simpelweg niet bij: een graaf die liever tijd doorbracht met dode dichters dan met levende debutantes.

"Luister nou eens, William," zei Lady De Vere. Haar diamanten schitterden terwijl ze zich lichtjes over het krakende tafelkleed boog. "Je hebt de titel, je hebt het fortuin en je hebt het verstand. Maar je hebt geen vrouw. Het landgoed heeft een erfgenaam nodig, William, geen gedichtenbundel. Je neef Charles had op jouw leeftijd al twee kinderen én een minnares." Ze trok een gezicht alsof dat laatste nog altijd verkieslijker was dan Williams boekenwijsheid.

William voelde het bloed naar zijn wangen stijgen. Hij nam snel een slok thee om zijn gezicht te verbergen en zette het kopje voorzichtig terug, bang dat het trillende schoteltje hem zou verraden. "Moeder, u weet net zo goed als ik dat de dames niet op mij zitten te wachten," zei hij zacht. "Ze verwachten een bepaald soort man.

Iemand die jaagt, die de leiding neemt. Een bruit. Als u het mij vraagt, ben ik te braaf, te beleefd." Hij aarzelde even. "Bovendien voel ik er niets voor om vrouwen te veroveren die alleen maar naar onze bankrekening kijken. Ik wil trouwen uit liefde, niet voor de reputatie."

"Dan moet je de rol maar spelen van de man die ze willen!" Lady De Vere onderdrukte de neiging om met haar waaier op tafel te slaan. "Liefde is een luxe die je je pas kunt veroorloven als de plicht is vervuld. Je moet leren om een graaf te zijn, geen filosoof. Praat minder over Hardy en meer over paarden. Minder poëzie, meer pit!" Ze zuchtte diep, een geluid vol aristocratische teleurstelling. "Dit is 1913. We leven nog steeds volgens tradities. Je moet de opvolging veiligstellen."

Terwijl zijn moeder haar preek voortzette, stonden twee jongens van Williams leeftijd even verderop te wachten op een ober. Breedgeschouderd, zelfverzekerd in hun tweed pakken; het type man dat de wereld aan zijn voeten had liggen. Ze hadden de laatste zinnen opgevangen en keken grinnzend om.

"Moet je zien," fluisterde de langste van de twee, luid genoeg om boven het gerinkel van het bestek uit te komen. "Mama leest hem de les. Die arme De Vere is veel te zacht voor deze wereld." Zijn vriend grinnikte en tikte op zijn borst. "Ach, mijn hart

breekt. Misschien houdt hij gewoon niet van vrouwen. De schande van de familie. Blijf jij maar lekker bij je boeken, kerel. Laat de echte wereld maar aan ons over." William voelde zijn schouders aanspannen en bleef onbeweeglijk zitten. Hij draaide zijn hoofd niet om, maar de woorden kwamen aan als zweepslagen. Het was niet eens de belediging zelf, maar de vanzelfsprekendheid waarmee ze hem afschreven. Toen hij weer naar zijn moeder keek, zag hij in haar ogen geen troost, maar bevestiging: *Zie je wat ik bedoel?*

Hij wendde zijn blik af naar het raam en zuchtte. Zijn titel voelde minder als een voorrecht dan als iets wat hij dagelijks moest dragen, of hij het wilde of niet. Hij zat gevangen tussen wie hij was en wie hij moest zijn. En de jacht op een bruid begon steeds minder op een plicht te lijken, en steeds meer op een onmogelijke opgave.

Hoofdstuk 3

Aan de mahoniehouten tafel, waar doorgaans levendige familiediners plaatsvonden, heerste nu een grafstemming. Meneer en mevrouw Brown zaten tegenover Benedict Jones. Hun gezichten stonden strak van ingehouden verdriet. Tot hun verbazing was Benedict volledig nuchter. Zijn pak was onberispelijk gestreken, zijn haar strak naar achteren gekamd en zijn ogen stonden helder. Maar die helderheid stelde hen niet gerust. De kille, zakelijke blik in zijn ogen was erger dan zijn dronkenschap ooit was geweest.

"Vijftienhonderd pond," zei meneer Brown. Zijn stem klonk schor. Hij durfde Benedict niet aan te kijken en hield zijn blik gericht op het papier dat tussen hen in lag. Zijn handen trilden licht. Eleanor, Elizabeths moeder, draaide nerveus aan haar eenvoudige trouwring. "Het is een enorm bedrag," fluisterde ze. Er klonk een bittere ondertoon in haar stem. "Genoeg om ons jarenlang op de been te houden. Genoeg om elke schuld af te lossen en onze naam te zuiveren." Ze keek naar haar man. "Het is wat we nodig hebben, John. Maar het voelt alsof we ons kind verkopen."

Benedict leunde achterover in zijn stoel met een zelfvoldane glimlach. Hij tikte met een vinger op het contract. "Ik betaal het met plezier," zei hij luchtig. "Zolang ze me maar een erfgenaam schenkt. Ik heb een respectabele naam nodig om het geroddel in de stad te smoren, en een zoon om het familiefortuin veilig te stellen." Hij keek de ouders recht aan. "Laten we hopen dat ze elke cent waard is." Meneer Brown keek eindelijk op. De man die ooit trots en daadkrachtig was geweest, zag er nu uit als een gebroken ziel. "We vragen u slechts één ding, meneer Jones," zei hij zacht.

"Ondanks de aard van deze... afspraak, houden we zielsveel van Elizabeth. Ze is slim, eigenwijs en vol leven." Zijn stem brak. "Alstublieft. Wees goed voor haar."

Benedict antwoordde niet direct. Hij haalde een zware zilveren pen uit zijn binnenzak en zette met een snelle haal zijn handtekening. Met één haal was Elizabeths toekomst vastgelegd. "Ik zal mijn best doen om haar... tevreden te stellen," zei hij met een vuile grijns. De dubbelzinnigheid droop van zijn woorden af. "Goedemiddag, meneer en mevrouw Brown." Hij bleef net lang genoeg staan om te genieten van hun ellende, draaide zich toen om en liep de gang in.

De voordeur klikte met een holle klap in het slot. Zodra hij weg was, zakte het masker van Eleanor Brown af. "Is er echt geen andere manier, John?" vroeg ze wanhopig aan haar man. "Kijk naar die man! Dat is geen echtgenoot, dat is een beest. Hij zal haar nooit gelukkig maken." De tranen sprongen in haar ogen. Niet om hun eigen financiële ellende, maar om het vonnis dat ze net over hun dochter hadden geveld.

Meneer Brown zuchtte diep en wreef met een hand over zijn dunner wordende haar. Hij leek in één middag tien jaar ouder geworden. "Het is een beest met geld, Eleanor. En wij staan aan de rand van de afgrond. De schuldeisers eisen hun geld

voor het einde van de maand. Ons huis, onze reputatie... we zouden alles kwijtraken."

Hij pakte haar hand vast over de tafel. "Als we dit niet doen, staan we op straat. Elizabeth zal misschien niet gelukkig zijn, maar ze zal veilig zijn. Ze zal een dak boven haar hoofd hebben en goed te eten krijgen. Het is een mes dat aan twee kanten snijdt en dit is de enige manier waarop we allemaal overleven." Ze bleven zwijgend zitten. Het getekende contract lag nog steeds op tafel. De vijftienhonderd pond was binnen, maar de schaduw die over hun huis hing, woog zwaarder dan welke schuld ook.

Hoofdstuk 4

Hyde Park lag erbij als een perfect schilderij; een groene oase waar de Londense elite kwam kijken en bekeken worden. Maar voor Elizabeth Brown voelden de strakke lanen en het keurige grind niet als vrijheid, maar als tralies van een vergulde kooi.

Ze liep een paar passen achter haar ouders aan. Meneer en mevrouw Brown liepen stijf rechtop, hun gezichten in een plooi die het midden hield tussen trots en pure paniek. Naast Elizabeth liep Mary. Officieel was ze het dienstmeisje, maar omdat ze samen waren opgegroeid, was ze in werkelijkheid Elizabeths enige vertrouweling. "Alsjeblieft, Liz," fluisterde Mary, terwijl ze een bezorgde blik op Elizabeths lijkleke gezicht wierp. "Maak jezelf niet ziek. Probeer... probeer het positief te bekijken."

Elizabeth slaakte een bitter lachje, dat direct werd gesmoord door het rumoer van passerende koetsen. "Positief? Mary, doe niet zo onnozel. Ik ben geen bruid, ik ben handelswaar. Ze verkopen me alsof ik een prijskoe op de markt ben." Ze rilde. "Mijn ouders doen alsof Benedict Jones een geschenk uit de hemel is, maar die man is een varken. Ik heb hem één keer ontmoet. Eén keer! Hij stonk naar bier en zweet, en hij keek naar me alsof hij me wilde verslinden."

Ze keek vol afschuw naar de ruggen van haar ouders, die net een beleefd knikje gaven aan een passerende gravin. Het contrast tussen hun keurige gedrag en de vuile deal die ze hadden gesloten, maakte haar misselijk. "Ik snap het gewoon niet," siste ze. "We wonen in een groot huis. Moeder heeft haar juwelen nog. Waarom moet ik, hun enige dochter, geofferd worden aan zo'n dronkenlap?"

Mary kneep even in Elizabeths hand, maar haar stem klonk verslagen. Zij kende de harde cijfers waar Elizabeth van afgeschermd werd. "De schulden zijn te hoog, Liz. Je vader was erover bezig toen ik de haard aanmaakte in de studeerkamer. De investeringen zijn verloren. Als ze dit niet doen, verliezen ze alles. Het huis, hun reputatie, hun plek in de maatschappij."

"Alles draait om geld," mompelde Elizabeth. "Vijftienhonderd pond. Dat is wat ik waard ben. Voor dat bedrag mag die man met mijn lichaam doen wat hij wil." Ze trok haar hand los en bleef abrupt staan bij een getijzeren bankje, net buiten gehoorsafstand van haar ouders. "Ik wil niet dat hij me aanraakt," zei ze, en nu brak haar stem echt. Het was geen woede meer, maar pure angst. "Kon ik maar weglopen. Er moet toch ergens in Londen iemand zijn die me zou kunnen helpen? Een heer. Iemand met fatsoen, die een vrouw zoekt voor haar geest, niet als broedmachine." Ze staarde wanhopig over het water van de Serpentine, zich niet bewust van de jongeman die slechts een paar meter verderop zat.

William De Vere zat half verscholen achter een struik. Hij was hierheen gevluht met een dichtbundel van Hardy, in een poging te ontsnappen aan het eeuwige gezeur

van zijn moeder over trouwen. Hij had niet willen luistervinken, maar de wanhoop in de stem van het meisje had dwars door zijn poëzie heen gesneden.

Vijftienhonderd pond. Benedict Jones, een dronkenlap. En ze wil gered worden.

William liet het boek zakken. De woorden van het meisje haakten zich vast in zijn eigen frustratie. Net als zij zat hij gevangen. Zijn moeder eiste een bruid, maar de debutantes in de balzalen lachten hem uit om zijn zachte aard en zijn liefde voor boeken. Niemand wilde de 'zachte graaf'. Ze wilden een kerel, geen dichter.

Terwijl hij naar Elizabeths profiel keek – haar bleke huid, de oprechte angst in haar ogen – vormde zich een bizar plan in zijn hoofd. Het was roekeloos, het was impulsief, en het leek rechtstreeks uit een van zijn romantische romans te komen. Hij had geen charme. Hij had geen 'mannelijke' zelfvertrouwen. Maar hij had wel geld. Heel veel geld.

Hij keek naar meneer Brown, die verderop zenuwachtig op zijn zakhorloge keek. William voelde zijn hartslag versnellen. Dit was zijn kans. Een kans om zijn moeder tevreden te stellen met een respectabele bruid, en tegelijkertijd een daad van ridderschap te verrichten. Hij zou haar niet kopen uit lust. Hij zou haar kopen om haar te redden.

Hij stond op, streek zijn jasje glad en zette zijn bril recht. Voor het eerst in zijn leven voelde zijn titel niet als een last, maar als een wapen. Zonder dat Elizabeth het wist, was haar smeekbede verhoord. Haar redding was onderweg, al zag die er heel anders uit dan ze zich had voorgesteld.

Hoofdstuk 5

Een dwingende, harde klopp op de voordeur doorbrak de stilte in huize Brown. Het was geen beleefd tikje van een buurvrouw; dit klonk als een bevel. Meneer Brown, die met een grauw gezicht boven zijn kasboek hing, schrok op. "Verwacht je iemand, Eleanor?" Zijn vrouw schudde verward haar hoofd en streek zenuwachtig een denkbeeldige kreukel uit haar jurk. Elizabeth keek alleen maar bang naar de gang. Sinds de wandeling in het park leek alle levenslust uit haar verdwenen.

Meneer Brown liep aarzelend naar de hal en trok de zware eiken deur open. Zijn mond viel open van verbazing. Hij had verwacht een schuldeiser te zien, of misschien Benedict Jones. Maar de jongeman op zijn drempel kende hij alleen van de roddelrubrieken in de krant. "Goedenavond, meneer Brown. Ik ben William De—" "Lord De Vere!" onderbrak meneer Brown hem, zijn stem overslaand van schrik. "Ik... ik weet heel goed wie u bent, mijnheer de graaf. Wat een eer. Komt u binnen, alstublieft."

Met een bijna komische eerbied leidde hij de jonge graaf de zitkamer in. Plotseling schaamde meneer Brown zich voor het stof op de schouw en de kale plekken in het tapijt. De rijkdom van Williams fluwelen jasje vloekte met de vergane glorie van hun interieur.

William ging bij de haard staan. Hij voelde zich ongemakkelijk; hij wist dat hij hier niet hoorde. Maar de herinnering aan Elizabeths stem in het park – *Ik wil niet dat hij me aanraakt* – gaf hem een onverwachte kracht. Hij moest dit doen. Niet alleen voor zijn moeder, maar ook voor haar. "Meneer Brown," begon hij. Zijn stem klonk iets te hoog, maar wel vastberaden. Hij keek Elizabeths vader recht aan. "Ik kom om de hand van uw dochter vragen."

De stilte die volgde was oververdovend. Mevrouw Brown hapte naar adem en klemde haar handen tegen haar borst. Elizabeth, die aan de eettafel zat, staarde de jonge edelman aan alsof hij van een andere planeet kwam. Meneer Brown herstelde zich als eerste en perste er een spijtige glimlach uit. "Mijnheer de graaf, ik... ik ben geveleid door uw interesse. Het is een enorme eer. Maar ik ben bang dat het onmogelijk is. Elizabeth is al beloofd. Het contract met meneer Benedict Jones is getekend. De bruiloft is over een week."

William knikte, zijn blik onveranderlijk. "Dat weet ik. Mag ik het contract zien?" Overrompeld door de directheid van de vraag, liep meneer Brown gehoorzaam naar zijn lessenaar. Hij haalde de rol perkament tevoorschijn. "Alstublieft. Het is juridisch bindend, mijnheer de graaf. En het geld is al... deels ontvangen." Hij overhandigde het papier met trillende handen, zich plotseling pijnlijk bewust van de smerige deal die het vertegenwoordigde.

William nam het aan. Hij las het niet echt; hij scande alleen naar de naam 'Benedict Jones'. Dan, tot afgrijzen van meneer Brown, scheurde hij het document met een felle ruk doormidden. Het geluid van scheurend papier klonk als een zweepslag in

de stille kamer. Hij scheurde de helften nog eens door en liet de snippers achteloos op het vloerkleed dwarrelen.

"Welk contract?" vroeg William kalm. Meneer Brown staarde naar de snippers op de grond, lijkbleek. "Mijnheer de graaf! Dat is vandalisme! U heeft zojuist de redding van mijn familie vernietigd!"

"Integendeel," zei William. Hij greep in zijn binnenzak en haalde een dikke envelop tevoorschijn. Hij haalde er een stapel bankbiljetten uit, kraakvers van de bank.

"Meneer Jones betaalde u vijftienhonderd pond. Ik bied u het dubbele. Drieduizend pond, contant. Vandaag nog." Hij legde het geld op de schoorsteenmantel. "Ik neem de kosten die u al aan Jones verschuldigd bent voor mijn rekening. En ik zal degene zijn die dat varken vertelt dat de bruiloft niet doorgaat. U krijgt drieduizend pond, en een schoonzoon die Benedict Jones in status en fatsoen ver overstijgt."

De woede van meneer Brown verdampte op slag en maakte plaats voor pure ongeloof. Hij keek naar het geld. Drieduizend pond. Dat was genoeg om het huis te redden, alle schulden af te lossen en alsnog comfortabel te leven. Het was een fortuin. Toch won zijn vaderlijke instinct het even van zijn hebzucht. "Lord De Vere... waarom?" vroeg hij zacht. "Waarom mijn dochter? Ze is geen dame van stand. U bent rijk, u bent een graaf. U kunt elke vrouw in Londen krijgen."

William zette zijn bril af en wreef vermoeid over zijn neusrug. Hij wist dat hij eerlijk moest zijn. "Ik zal open kaart spelen, meneer Brown." Hij wierp een snelle, verlegen blik op Elizabeth en keek toen weer naar haar vader. "Ik ben... geen typische graaf. Ik geef niets om paardenrennen of jagen. Ik hou van boeken en poëzie. De dames uit mijn kringen vinden me saai. Ze noemen me een melkmuil. Ze zoeken een man die domineert, en dat ben ik niet." Hij haalde diep adem. "Maar ik ben een goed mens. En ik weet dat Elizabeth bij mij veiliger is dan bij Jones. Ik kan haar bieden wat ze nodig heeft: stabiliteit, fatsoen en respect. Ze zal nooit bang voor mij hoeven te zijn."

Het werd stil. Alleen het knisperen van het haardvuur was te horen. Meneer Brown keek van de stapel geld naar de verlegen, ietwat ongemakkelijke jongeman voor hem, en toen naar de versnipperde resten van het contract met Jones op de grond. Het was geen moeilijke keuze. "Mijnheer de graaf," zei meneer Brown uiteindelijk. Zijn stem was schor van opluchting. "We hebben een overeenkomst." Hij stak zijn hand uit en bezegelde daarmee het lot van zijn dochter voor de tweede keer die dag, maar ditmaal met een heel andere toekomst in het vooruitzicht.

De voordeur klikte zachtjes in het slot achter William De Vere. Het geluid was nauwelijks hoorbaar, maar voor Elizabeth betekende het het einde van de ene nachtmerrie en het begin van de volgende. In de woonkamer van de Browns heerste een verstikkende stilte. Een stilte die zwaar aanvoelde: opluchting, schuldgevoel en een stapel bankbiljetten op de schouw.

Meneer Brown stond bij de haard, zijn hand rustend op het geld alsof hij bang was dat het zou verdwijnen. Mevrouw Brown zat nog steeds aan de eettafel. De spanning was uit haar lichaam weggevloeid, en nu vloeiden de tranen. Ze hadden de afgrond vermeden, maar de prijs was hoog.

Elizabeth stond plotseling op. Haar stoel schraapte hard over de vloer. Ze had de hele scène stilzwijgend aangehoord: het verscheuren van het contract, het tellen van de biljetten. Nu liep ze naar het midden van de kamer, haar gezicht lijkleek en strak van woede.

"Zijn jullie nu tevreden?" Haar stem trilde, maar was vlijmscherp. Ze keek van de papiersnippers op de grond naar het geld op de schoorsteenmantel. "Jullie hebben me nu al twee keer verkocht. Eerst aan een dronkenlap die jullie kenden, en nu aan een wildvreemde!"

Mevrouw Brown stak een hand uit, verdedigend. "Elizabeth, alsjeblieft. We waren geruïneerd! Begrijp je dan niet hoe genereus Lord De Vere is geweest?"

"Genereus?" Elizabeth lachte schamper. "Nee moeder, het is een zakelijke transactie. Ik ben gered van de ene koper om in de armen van de andere gegooid te worden. En waarom? Zodat hij zichzelf de moeite van het hofmaken kan besparen! Ik ben vijftien! Ik ben geen pion om jullie reputatie mee te redden!"

Meneer Brown liep naar haar toe. Hij probeerde kalm te blijven, de stem van de redelijkheid. "Lieverd, je begrijpt het niet. Lord De Vere is een man van adel. Hij heeft ons een fortuin gegeven. Hij betaalt voor mijn fouten, en in ruil daarvoor krijg jij een leven vol luxe en stabiliteit."

"Zijn titel kan me gestolen worden!" riep Elizabeth. Ze stampte met haar voet, een kinds gebaar dat verraadde hoe jong en machteloos ze zich voelde. "Het gaat erom dat ik nog steeds gedwongen word te trouwen met een man die me ziet als een object! Hij praatte over poëzie, maar ondertussen kocht hij me alsof ik een antieke vaas was! Hij betaalde drieduizend pond contant! Wat voor man doet zoiets?"

"Het soort man dat ervoor zorgt dat we niet op straat staan!" riep mevrouw Brown nu ook. "Hij heeft je respect beloofd, Elizabeth. Hij zei dat hij een goed mens was."

"Een goed mens die een vrouw koopt?" Elizabeths ademhaling was gejaagd. Ze keek van haar smekende moeder naar haar beschaamde vader. "Het is gewoon... oneerlijk."

"Het is geregeld," zei meneer Brown, met een poging tot vaderlijk gezag. Hij moest de controle terugpakken. "Lord De Vere heeft onze toekomst veiliggesteld, en die van jou. Je wordt een gravin, Elizabeth. Dat is een eer."

Elizabeth staarde hem aan. De woorden 'eer' en 'toekomst' klonken hol. Ze voelde zich verraden. Ze hadden simpelweg de tralies van haar kooi vervangen door gouden exemplaren, maar ze zat nog steeds gevangen. Zonder nog een woord te zeggen, draaide ze zich om en rende de kamer uit. Ze nam de trap met twee treden tegelijk, vluchtte haar kamer in en gooide de deur dicht. Ze stortte zich op haar bed en begroef haar gezicht in het kussen om haar snikken te smoren.

Beneden bleven meneer en mevrouw Brown achter in de stille kamer. Mevrouw Brown zakte terug in haar stoel en drukte haar vuisten tegen haar slapen. "God vergeef ons," fluisterde ze. "Ze haat ons. Ze zal het ons nooit vergeven."

Meneer Brown pakte de stapel bankbiljetten weer op. Zijn hand trilde. Het geld voelde zwaar. "Ze is nog een kind, Eleanor. Ze ziet alleen wat ze verliest, niet wat

haar bespaard blijft." Probeerde hij zichzelf te overtuigen. "Ze is nu veilig. Ze krijgt een positie die onaantastbaar is. Ik heb een ramp ingeruild voor zekerheid."

Hij legde het geld op tafel en veegde de snippers van het oude contract opzij. "Het spijt me, liefste," zei hij zacht, en nu klonk de gebroken man weer door in zijn stem. "Het spijt me dat ik zo gefaald heb dat dit... dit afschuwelijke contract... de enige manier was om ons te redden."

Mevrouw Brown knikte alleen maar en staarde naar de drieduizend pond. De stille betaling voor het leven van hun dochter. Ze hadden overleefd, maar de onschuld van hun gezin was voorgoed verloren.

Hoofdstuk 6

Hill Manor, een imposant bouwwerk van middeleeuwse steen en Tudor-baksteen, torende hoog boven de rand van Londen. Met zijn verdedigingsgracht en zware poort leek het meer op een fort dan op een huis; een monument dat eeuwenlange macht uitstraalde. Voor William voelde thuiskomen vandaag echter niet als de terugkeer van de heer des huizes, maar als een schooljongen die zich schrap zette voor straf.

Zijn laarzen echoden op de stenen vloer van de grote hal. Het was er doodstil, op het knetteren van de haardblokken na. De warmte van het vuur verloor de strijd tegen de kille omvang van de ruimte. Aan de massieve eikenhouten tafel zat Lady De Vere. Ze was verdiept in haar correspondentie, haar houding zo recht en streng als altijd. Ze keek pas op toen William vlakbij was. Haar gezicht was een onleesbaar masker. "William. Je bent laat," zei ze. De toon was beleefd, maar het sarcasme droop ervan af.

"Moeder, je weet toch dat we een telefoon hebben, hé? Je hoeft niet al die brieven te schrijven," zei hij. Ze bracht een porseleinen kopje naar haar lippen. "Ik heb geen idee hoe dat ding werkt en ik heb ook helemaal geen zin om het te leren. Ik mag hopen dat je middag productief was? Heb je eindelijk een vrouw gevonden die Byron net zo waardeert als jij?"

William trok zijn handschoenen uit, zette zijn bril af en wreef vermoeid over zijn neusrug. De geur van boenwas en het dure parfum van zijn moeder vulde zijn longen. "Ik heb een bruid verzekerd," zei hij. Hij liep naar de haard om zijn handen te warmen. Zijn stem klonk niet triomfantelijk, maar vlak en vastberaden.

Lady De Vere verstijfde. Haar pen stopte halverwege een zin. Langzaam liet ze haar theekopje zakken; het zilveren lepeltje rammelde zachtjes. "Verzekerd? Dat klinkt nogal zakelijk, William. Wie is ze? De dochter van de hertog van Richmond? Ben je eindelijk tot inkeer gekomen?"

"Nee. Ze heet Elizabeth Brown. Ze is vijftien. En ze heeft geen titel."

De stilte die viel was ijziger dan de tocht in de gang. Lady De Vere kneepte haar ogen tot spleetjes. Ongeloof strijdend met woede. Ze legde haar pen met overdreven zorgzaamheid neer. "Geen titel? William, heb je gedronken? Je kent de regels. Een De Vere mag vrouwen met geld, maar hij trouwt met rang. Een 'Miss Brown' is onacceptabel."

Ze zal moeten volstaan, Moeder, want het is al geregeld," zei William, terwijl een onverwachte vastberadenheid in hem opkwam. De herinnering aan Elizabeths wanhoop gaf hem moed. "Ik heb haar contract afgekocht. Drieduizend pond, contant. De eerdere overeenkomst met die walgelijke dronkaard, Jones, heb ik verscheurd. Ik heb haar gered."

Lady De Vere stond op en liep naar hem toe, haar zijden rokken slepend over de vloer. Ze keek hem aan alsof hij zojuist een smet op het familiewapen had

aangebracht. "Je hebt haar *gekocht*? William, je bent een graaf, geen slavenhandelaar! En waarom zou je de prijs verdubbelen voor een meisje dat geen naam en geen politiek voordeel met zich meebrengt?"

"Ze brengt me veiligheid," pareerde William. Hij keek zijn moeder recht in de ogen. "Ze brengt me een vrouw die dankbaar zal zijn. Een vrouw die me niet op elk bal zal bespotten of me zal bedriegen met de eerste de beste officier. Ze is onschuldig en ze heeft bescherming nodig. Dat kan ik haar bieden. Het is een praktische keuze, Moeder. Een middel om een doel te bereiken."

Lady De Vere bestudeerde zijn gezicht. Haar uitdrukking verzachtte iets; ze herkende de angst voor afwijzing die hem dreef. "Gisteren zwoer je nog dat je alleen uit liefde zou trouwen," zei ze scherp. "Je klaagde over de oppervlakkigheid van de samenleving. En nu? Nu koop je de eerste de beste jonkvrouw in nood?"

William haalde zijn schouders op en draaide zich naar het vuur. Hij verhardde zijn hart tegen haar oordeel, en tegen zijn eigen idealen. "Misschien heb ik mijn lesje geleerd. Liefde is voor in gedichtenbundels, het huwelijk is zakelijk. Ik had een vrouw nodig die me niet belachelijk zou maken, en zij had een beschermer nodig. Het is wederzijds voordelig. We hebben een erfgenaam nodig. Het Brown-meisje zal die geven. En zodra dat kind er is, maakt het niet uit wie de moeder was. Het fortuin en de titel van De Vere blijven veilig."

Hij zweeg even. Toen hij zich weer omdraaide, was de onzekere jongen verdwenen. Voor haar stond de Graaf.

"Over zeven dagen ben ik getrouwd, en dan ben ik de meester van dit huis. U zult, zoals afgesproken, intrek nemen in het Holland House in Kensington. Elizabeth en ik hebben rust nodig. Ik ga ervan uit dat u uw vertrek onmiddellijk voorbereidt."

Lady De Vere wist wanneer ze een slag verloren had.

De verandering in haar zoon was verbluffend; de zachtaardige geleerde was getransformeerd in een heer die bevelen uitdeelde. "Heel goed, William," zei ze stijfjes. Ze knikte kortaf. "Maar ik hoop oprecht dat je aankoop de naam De Vere waardig blijkt te zijn."

Hoofdstuk 7

Twee dagen lang sloot Elizabeth zich op in haar kamer. Haar slaapkamer, ooit een toevluchtsoord vol boeken en schetsen, voelde nu als een gevangenis. Ze sprak met niemand, zelfs niet met haar ouders. Alleen Mary mocht binnenkomen om dienbladen met eten te brengen, die Elizabeth onaangeroerd liet staan. Het was een stille, koppige vorm van protest. Een hongerstaking tegen het lot.

Op de derde dag – vier dagen voor de bruiloft – werd er hard op de deur geklopt. Mary glipte naar binnen. Haar ogen stonden groot, een mengeling van zenuwen en opwindings. "Elizabeth! Je moeder wil dat je opstaat. Lord De Vere is hier voor de officiële presentatie. Ze wachten beneden op je."

Elizabeth ging rechtop zitten en duwde haar haren uit haar gezicht. Ze voelde zich leeg en uitgeput. "De officiële presentatie? Is dit een veemarkt of een bruiloft? Zeg maar dat ik ziek ben. Zeg dat ik de pest heb."

"Doe niet zo kinderachtig," smeekte Mary. "Hij is een graaf, Elizabeth! Je vader zegt dat weigeren een belediging is. Als je nu niet naar beneden gaat, breng je alles in gevaar."

Elizabeth balde haar vuisten in het laken. Daar was het weer: de angst voor geld, de schuld, de plicht. De drieduizend pond had haar ouders rust gegeven, maar haar had het niets gebracht dan een nieuwe meester. Met een diepe zucht zwaaide ze haar benen uit bed. "Goed," siste ze. Ze pakte een fluwelen lint om haar haren naar achteren te binden. "Ik ga. Maar verwacht niet dat ik charmant zal zijn. Ik weiger het dankbare, makke schaapje te spelen dat vader hem beloofd heeft."

Toen ze de woonkamer binnenkwam, hing er dezelfde verstikkende stilte als na het verscheuren van het contract. Haar ouders stonden stijf rechtop, met een bevroren glimlach op hun gezicht. Ze waren doodsbang dat ze een scène zou schoppen. En daar stond hij: William De Vere.

Hij stond bij de haard, in een perfect gesneden manteljas die hem ongelofelijk jong en een beetje breekbaar maakte. Zijn bril had hij deze keer niet op, waardoor zijn blauwe ogen helder en onbeschermd leken. Hij miste de vanzelfsprekende arrogantie van de meeste mannen die ze kende. Toen hij haar zag, maakte hij een kleine, ietwat houterige buiging.

"Miss Brown," zei hij zacht. Er klonk geen spot of lust in zijn stem, alleen een formele beleefdheid. "Het is een genoegen om u officieel te ontmoeten."

Elizabeth maakte een stijve buiging terug, maar weigerde hem aan te kijken. "Lord De Vere."

Meneer Brown schraapte zenuwachtig zijn keel. "Juist! Wel... nu de formaliteiten achter de rug zijn... Mijnheer de graaf, misschien wilt u Elizabeth de tuinen laten zien? Even alleen zijn voor de grote dag? Dat zou... gepast zijn."

William knikte en zette zijn theekopje neer. "Een uitstekend idee. Miss Brown?" Hij bood haar zijn arm aan.

Elizabeth voelde de smekende blikken van haar ouders in haar rug branden. *Verpest het niet*. Die gedachte alleen al was genoeg om haar koppigheid aan te wakkeren. Ze deed een stap achteruit en kruiste haar armen. "Ik heb geen behoefte om te wandelen, vader," zei ze ijskoud. Ze keek William recht aan, hopen op een woede-uitbarsting die haar gelijk zou bewijzen. "En ik heb al helemaal geen behoefte om alleen te zijn met mijn koper."

Haar moeder verbleekte. Haar vader hield zijn adem in. Maar William ontplofte niet. Hij bloosde niet eens. Hij hield zijn arm in de lucht en kantelde zijn hoofd iets, alsof hij een interessant exemplaar bestudeerde. Hij zag dwars door haar zelfvertrouwen heen. Toen hij sprak, klonk zijn stem rustig, maar met een onverwachte autoriteit. "Ik begrijp uw woede, Miss Brown. Maar ik ben hier niet gekomen voor een toneelstukje. Over vier dagen bent u mijn vrouw. U heeft een keuze: u kunt me in stilte haten in de tuin, of u kunt me hier luidkeels haten en uw ouders én uzelf in verlegenheid brengen." Hij liet zijn arm iets zakken. "U mag onze regeling verwerpelijk vinden, maar fatsoen verwacht respect. Dus, gaan we naar buiten, of gaan we het theekransje van uw moeder verpesten?"

Elizabeth vocht tegen de neiging om met haar voet te stampen. Zijn logica was koud en onwrikbaar, en het irritante was: hij had gelijk. "De tuin dan maar," mompelde ze. Ze legde haar hand op zijn arm. Het contact voelde stijf en verkeerd.

Ze liepen naar buiten, de frisse lucht in. William zei niets tot ze ver buiten gehoorsafstand van het huis waren, tussen de hoge hagen van de tuin. "Miss Brown," begon hij, en zijn toon werd zachter. De autoriteit van binnen viel van hem af. "Ik wil dat u één ding begrijpt: ik ben niet de vijand. Benedict Jones is een monster; ik ben de ontsnapping."

Hij stopte bij een oude zonnewijzer en keek haar aan. "Ik weet dat dit niet het huwelijk is waar u van droomde. Maar weet wat u krijgt. Ik drink niet. Ik gok niet. Ik zal u nooit slaan of vernederen. Hill Manor is groot genoeg voor ons beiden. U kunt uw leven leiden in alle privacy. Uw boeken, uw studies... niemand zal u in de weg staan. U wordt Lady De Vere, en ik zal uw beschermer zijn."

Hij keek even weg, naar de verte. "Ik heb een echtgenote op papier nodig, die voor gastvrouw kan spelen wanneer nodig. Ik zal een goede echtgenoot zijn, Elizabeth. En wanneer de tijd rijp is, zal ik een goede vader zijn voor de kinderen van Hill Manor."

Het woord *kinderen* sloeg in als een bom. Vier dagen. Dat was alles wat ze nog had. Over vier dagen moest ze voor het altaar staan, en diezelfde nacht... de huwelijksnacht. De 'plichten' waar iedereen over fluisterde, maar niemand over sprak. Ze was vijftien. Ze wist vaag dat er iets van haar verwacht werd, iets met pijn en bloed, maar de details waren een angstaanjagend raadsel. De gedachte om daarover te praten met deze vreemde man naast haar was verlamrend. Ze moest Mary spreken. Mary was zeventien en verloofd; zij moest het weten.

William, zich totaal niet bewust van haar paniek, praatte rustig door. Hij zag haar stilzwijgen aan voor minachting, niet voor angst. "Uw moeder zei dat u nog geen kamermeisje heeft gekozen. Dat moet u snel doen. Op Hill Manor heeft u iemand

nodig die u vertrouwt. En u moet nadenken over de inrichting van uw vertrekken. Ik wil dat u zich daar thuis voelt."

Hij gebaarde naar de tuin. "Hill Manor ligt ver van de Londense society. Dat komt ons beiden goed uit. Het wordt onze eigen wereld, Elizabeth. Ik beloof u dat ik voor alles zal zorgen."

Hij praatte over kamers, bedienden en titels. Maar Elizabeth hoorde alleen het tikken van de klok. Vier dagen tot ze haar lichaam moest overleveren aan een man die ze niet kende, voor een doel dat ze amper begreep. Zijn belofte van 'zorg' klonk in haar oren niet als een geruststelling, maar als een dreigement.

Hoofdstuk 8

De koets van de graaf stopte voor *The Pig & Barrel*. Het contrast kon niet groter zijn: het glanzende zwarte rijtuig met het familiewapen op de deur, geparkeerd in de modder van een straat waar de wanhoop van afdroop.

William bleef even zitten. Zijn handen, gehandschoend in wit leer, rusten op zijn wandelstok. Zijn hart hamerde in zijn keel. Dit was geen theesalon in het Ritz. Dit was het terrein van mannen als Benedict Jones. Maar hij dacht aan Elizabeths gezicht, aan haar angst voor de man die binnen zat. Hij zette zijn kaken op elkaar, duwde het portier open en stapte uit.

Toen William de kroeg binnenstapte, viel het geroezemoes onmiddellijk stil. Hij was een verschijning uit een andere wereld. Zijn fluwelen jas, zijn gepoetste laarzen en zijn bleke, verfijnde gezicht pasten hier niet tussen de walm van goedkope tabak en verschaald bier.

Aan de bar, omringd door een paar meelopers, stond Benedict Jones. Hij was al goed op weg om dronken te worden. Toen hij de stilte opmerkte, draaide hij zich moeizaam om. Zijn ogen, troebel van de drank, vernauwden zich toen hij de jongeman herkende.

"Kijk nou eens," lalde Benedict, en een spottende grijns brak door op zijn gezicht.

"De kleine Lord De Vere is verdwaald. Zoek je je bibliotheek, jochie? Die is aan de andere kant van de stad." Zijn drinkebroers grinnikten.

William liep naar de bar. Hij negeerde de stank en de vijandige blikken. Hij stopte op een meter afstand van Benedict, net buiten bereik van diens adem. "Meneer Jones," zei William. Zijn stem was zacht, maar in de plotselinge stilte kraakhelder. "Ik kom u informeren over een wijziging in uw toekomstplannen."

Benedict leunde achterover tegen de toog en kruiste zijn armen. "Is dat zo? En wat zou de graaf mij te vertellen hebben?"

"Het gaat over Elizabeth Brown."

De grijns verdween van Benedicts gezicht. Hij kwam los van de bar en deed een stap naar voren. Hij was breder dan William, zwaarder en gewend om te vechten. "Wat moet jij met mijn bruid? Blijf uit haar buurt, schijterd. Ze is van mij. Ik heb voor haar betaald."

"Niet meer," zei William kalm. Hij haalde een envelop uit zijn binnenzak en liet hem op de bar vallen. Het geluid was dof, maar zwaar. "In deze envelop zit tweehonderd pond. Het deel van uw investering dat u reeds had betaald, plus een royale rente voor het... ongemak."

Benedict staarde naar de envelop, en toen weer naar William. De woede begon te borrelen. "Denk je dat je alles kunt kopen? Ik moet jouw geld niet. Ik wil het meisje. We hebben een contract!"

"Dat contract bestaat niet meer," zei William. Hij voelde zijn knieën trillen, maar dwong zichzelf om Benedict recht in de ogen te blijven kijken. "Ik heb het verscheurd. Elizabeth is niet langer aan u beloofd. Ze is verloofd met mij." Een geschokt gefluister ging door de kroeg. Benedicts gezicht liep rood aan. Hij balde zijn vuisten. "Jij vuile, kleine..." Hij deed een dreigende stap naar voren en greep William bij de revers van zijn jas. "Je steelt haar van me! Ik zal je ...!" William verstijfde, maar hij week niet terug. Hij wist dat hij fysiek geen schijn van kans maakte, dus gebruikte hij het enige wapen dat hij had: zijn stand. "Doe dat," zei William koeltjes, zijn blik strak gericht op Benedicts bloeddorlopen ogen. "Sla me. Maar besef goed wie ik ben. Als u mij nu aanraakt, zorgt mijn familie ervoor dat u voor zonsopgang in een cel zit waar u nooit meer uitkomt. U zult niet alleen uw geld kwijt zijn, meneer Jones, maar ook uw vrijheid en wat er nog over is van uw reputatie."

Het was een bluf – William had geen idee of hij dat kon waarmaken – maar het werkte. De sociale hiërarchie van 1913 zat diep ingebakken. Een arbeider of middenklasser sloeg geen graaf, niet zonder zijn eigen leven te verwoesten. Langzaam, met trillende handen van ingehouden woede, liet Benedict los. Hij duwde William van zich af en draaide zich om naar de envelop op de bar. "Ze is het niet waard," snauwde Benedict, terwijl hij de envelop griste. Hij probeerde zijn trots te redden tegenover zijn vrienden. "Ze is een mager, humeurig ding. Je mag haar hebben. Veel geluk ermee." William streek zijn jas glad. Hij voelde zich misselijk van de adrenaline, maar hij liet niets merken. "Een verstandige keuze," zei hij. "Ik ga ervan uit dat u de familie Brown en mijn toekomstige vrouw vanaf nu met rust laat. Goedenavond, heren." Hij draaide zich om en liep de kroeg uit, zijn rug recht, de stilte achter zich latend. Pas toen hij buiten was, in de koele nachtlucht, en de deur van de koets achter zich dichttrok, liet hij zijn masker vallen. Hij zakte diep weg in de kussens en blies een lange, trillende adem uit.

Hoofdstuk 9

Later die avond, toen het huis eindelijk stil was, zat Elizabeth opgerold op de chaise longue in haar slaapkamer. De deur zat stevig op slot; een kleine barrière tegen de wereld en haar ouders. De enige verlichting kwam van een schemerlamp, die lange schaduwen door de kamer wierp. Tegenover haar, op het puntje van een fauteuil, zat Mary.

Elizabeth klemde een kussen tegen haar borst alsof het een schild was. Ze had haar avondeten nauwelijks aangeraakt. Haar gedachten draaiden al urenlang rondjes om dat ene, angstaanjagende onderwerp. Nu ze eindelijk alleen was met haar enige vriendin, voelde ze zich verlamd. Hoe begon je zo'n gesprek?

"Mary," fluisterde ze. Haar stem was nauwelijks hoorbaar. Ze keek haar vriendin smekend aan. "Vertel het me. Over het huwelijk. Over... wat er *daarna* gebeurt."

Mary begreep het meteen. Ze leunde naar voren, haar gezicht een mengeling van medelijden en ongemak. Ze was zeventien en verloofd, wat haar in de ogen van Elizabeth een expert maakte, maar haar kennis was net zo beperkt, gefilterd door fluisterende moeders en Victoriaanse preutsheid. "O, Elizabeth," zei ze zacht, met een schuine blik naar de deur. "Je bedoelt de huwelijksnacht? Mijn moeder heeft het me uitgelegd. Het is... je plicht. Voor je man en voor de familie."

"Plicht," snoof Elizabeth minachtend. Ze had boeken gelezen over vrouwenrechten en filosofie; haar plicht was om haar geest te ontwikkelen, niet om haar lichaam op te offeren. "Maar wat *is* het?" drong ze aan. De wanhoop won het van de schaamte. Mary slikte moeizaam. Ze zocht naar woorden die niet te vulgair klonken. "Nou ja... jullie zullen samen zijn. In één bed. En dan... zul je geen nachtjapon dragen."

Het idee kwam aan als een fysieke klap. "Naakt?" herhaalde Elizabeth geschokt. Haar intellectuele bravoure verdampte en maakte plaats voor kinderlijke angst.

"Waarom? Wat als hij me niet mooi vindt? Wat als ik hem niet wil zien? We kennen elkaar amper!"

"Dat doet er niet toe, lieverd," probeerde Mary haar te sussen. "Het gaat niet om mooi zijn. Het gaat om een erfgenaam. Om het landgoed veilig te stellen, moet hij ook zijn plicht doen. Om een baby te maken, moet hij..." Mary's wangen kleurden dieprood. Ze wees vaag naar haar schoot. "Hij moet bij je naar binnen. Penetratie, noemen ze dat."

Elizabeth staarde haar aan. *Penetratie*. Het woord klonk klinisch en gewelddadig. De gedachte aan die fysieke invasie, door een man met wie ze nog geen twintig woorden had gewisseld, maakte haar misselijk. "Wat als ik het niet wil?" vroeg ze klein. Ze zocht naar een uitweg, een teken dat haar lichaam nog steeds van haar was. Mary keek haar geschokt aan. "Je kunt niet weigeren, Liz! Hij is je echtgenoot. Hij heeft daar recht op. Hij heeft voor dat recht betaald. Je moet gewoon op je tanden bijten en het ondergaan. Dat is wat vrouwen doen. Hij zal vast snel zijn... hij lijkt me

geen wilde man." Mary probeerde het als een troost te laten klinken, maar het werkte averechts.

Elizabeth keek naar haar vriendin. Ze zag de zachte blik in Mary's ogen. "Mary... ben jij bang voor jouw huwelijksnacht? Met Jean?"

Mary friemelde aan een lintje van haar jurk. "Nerveus? Ja, tuurlijk. Maar Jean... ik hou van Jean. En hij van mij. Ik wil hem gelukkig maken." Er verscheen een dromerige glimlach op haar gezicht.

Elizabeth rilde en trok het kussen strakker tegen zich aan. Het contrast was pijnlijk. Mary zou ongemak doorstaan uit liefde. Elizabeth zou zich moeten onderwerpen aan een transactie. Ze zou een inbreuk op haar diepste privacy moeten dulden voor drieduizend pond.

Ze was gered van een dronkaard, dat was waar. Maar ze was uitgeleverd aan de stille, beleefde tirannie van de huwelijks plicht. En het idee dat ze simpelweg 'op haar tanden moest bijten' terwijl een vreemdeling haar lichaam opeiste, was iets wat ze met geen mogelijkheid kon accepteren.

Hoofdstuk 10

De enorme stenen kathedraal van St. Jude's pulde uit. Gebouwd om de mens klein te doen voelen voor God, diende de gotische constructie nu als het groteske podium voor dit onwaarschijnlijke huwelijk. Het nieuws over de onverwachte bruiloft van de jonge graaf was als een lopend vuurtje gegaan. De boeren, het landgoedpersoneel en de lokale adel waren massaal opgekomen. Ze verdrongen zich op de trappen en in de zijbeuken. Iedereen wilde de mysterieuze, titelloze bruid zien die hun excentrieke meester had gestrikt.

Elizabeth stond voor het altaar. De torenhoge, koude steen leek op haar slanke, vijftienjarige gestalte te drukken. Ze voelde zich geïsoleerd onder het gewelfde plafond. Gekleed in zware witte zijde en gehuld in een dichte sluier, voelde ze zich minder een bruid en meer een geest – een schim van het levendige, rebelse meisje dat ze een week eerder was geweest.

William stond naast haar, kaarsrecht. Zijn profiel verraadde niets dan formele ernst. Ook hij voelde het gewicht van alle blikken, maar onder zijn kalmte lag een onbuigzame vastberadenheid.

De ceremonie kroop tergend langzaam voorbij. De woorden van het Anglicaans ritueel voelden leeg. Het was niets meer dan een juridische formaliteit. Niemand protesteerde. De schaamte van meneer Brown en de angst voor Williams rijkdom hielden alle bezwaren in bedwang.

Toen de predikant hen uiteindelijk man en vrouw verklaarde, draaide William zich om. Hij lichtte haar sluier op. Elizabeth keek hem aan. Zijn blauwe ogen waren ernstig, maar onleesbaar. Het licht uit de glas-in-loodramen ving het goud in zijn haar. Hij boog zich voorover en de verplichte kus werd op haar lippen geplaatst. Het was zachter dan ze had verwacht, kort en bijna aarzelend. Voor een moment voelde Elizabeth een vreemde tinteling: geen agressie, geen claim – slechts de vluchtige aanraking van gereserveerde lippen.

Het orgel zwelde aan en ze liepen samen het gangpad uit. Toen ze naar buiten traden in het middaglicht, steeg er een gejuich op van de dorpelingen. Onmiddellijk werden ze bedolven onder een regen van rijst en rozenblaadjes – een traditionele, vreugdevolle stortvloed die volkomen onverdiend aanvoelde voor het tweetal dat zojuist een wanhoopstransactie had bezegeld.

De receptie werd gehouden in de tuin van de Browns, waar een grote tent was opgezet. Hoewel het begin oktober was, scheen de zon. De tent bood een elegante schuilplaats tegen de typisch vochtige herfstkou. Oesters, champagne en kleine, verfijnde hapjes werden geserveerd door professionele obers. Het was een broze illusie van welvaart, elegant gepresenteerd, maar leeg van echte vreugde.

Meneer Brown naderde hen, zijn ogen vochtig van opluchting. Hij schudde Williams hand stevig vast. "Veel geluk gewent, mijnheer de graaf. Zorg goed voor haar."

Mevrouw Brown trok Elizabeth apart voor een laatste, krampachtige knuffel.

"Vergeet niet, schat, je thuis is altijd hier. Als je even alleen moet zijn, als je op adem moet komen... je bent altijd welkom." Het was de onuitgesproken erkenning van de beproeving die Elizabeth te wachten stond.

Elizabeth klampte zich aan haar moeder vast, aan de vertrouwde geur, de enige tastbare verbinding met haar jeugd. Het afscheid voelde abrupt en definitief.

Niet lang daarna waren de afscheidsgroeten gewisseld. William leidde Elizabeth naar een wachtende auto. Het was een slanke, donkere machine – een duidelijk teken van de moderne rijkdom van de De Vere-familie. Het glimmende chroom en de diepe lak stonden mijlenver af van het leven dat Elizabeth slechts dagen geleden leidde.

Een knecht zette hun bagage neer en de autodeur sloot. Ze werden afgesloten van de menigte en het gejuich. De motor sloeg aan en de auto reed snel weg, op weg naar Hill Manor.

De eerste kilometers zwegen William en Elizabeth. De autostoelen van zacht leer waren comfortabel, maar de stilte was gespannen. Elizabeth staarde naar de langstreckende, herfstachtige velden.

William schraapte zachtjes zijn keel. Hij zocht duidelijk naar iets om te zeggen. "Ik moet zeggen," begon hij, zijn stem aarzelde een beetje. "Uw moeder had een uitstekende selectie amuses. De oesters waren uitzonderlijk vers, gezien de afstand tot de kust."

Elizabeth keek verrast op. Dit was zo'n alledaagse, onschuldige opmerking dat haar verdediging even wegviel. "Dat is het minste wat ze kon doen," zei ze. Haar stem klonk onverwacht bitter. "Ze moest de schijn hooghouden voor de gasten. Maar het eten was inderdaad goed."

William knikte. "Het was een indrukwekkende opkomst, dat moet ik toegeven. Een bewijs van de goede naam van uw familie, ondanks de... recente moeilijkheden." Hij keek naar haar. "Ik had niet verwacht dat er zoveel mensen zouden komen. Ik neem aan dat iedereen nieuwsgierig was naar de bruid zonder titel."

Een kleine glimlach speelde om haar lippen, een vleugje van haar oude sarcasme. "Nou, we hebben ze iets gegeven om over te praten. Een man van adel die in het huwelijk treedt met een vrouw uit de middeklasse is tenslotte een betere roddel dan een faillissement."

William lachte zachtjes, een droog, terughoudend geluid. Het was de eerste keer dat ze hem echt hoorde lachen. "U bent erg direct, Miss Brown—excuseer, *Elizabeth*," corrigeerde hij zichzelf onmiddellijk. "Ik waardeer die eigenschap. Het maakt de zaken een stuk eenvoudiger."

"Ik heb geen energie meer voor valse beleefdheden," antwoordde Elizabeth.

"Heel goed," zei William. Hij leek opgelucht dat de stilte was doorbroken. "Dan zullen we maar direct zijn, wanneer het gepast is. Ik ben blij dat de ceremonie voorbij is. Het orgel was te luid. En de kathedraal was vreselijk koud."

Elizabeth knikte. "Koud, ja. En veel te groot voor zoiets kleins." Ze staarde weer naar buiten. De sfeer in de auto was niet warm, maar de ongemakkelijke vijandigheid had plaatsgemaakt voor een fragiele neutraliteit.

De auto reed door de smeedijzeren poorten van Hill Manor en volgde een lange, kronkelende oprijlaan. Oude eiken flankeerden het pad, hun bladeren gloeiend in dieprood en goud van de herfst. Het landgoed was immens, perfect onderhouden en begrensd door een heldere beek, waarin donkere, sierlijke vissen onder het oppervlak gleden.

Toen de auto tot stilstand kwam onder het torenhoge portiek, doemde het kasteel op – een stil, majestueus fort van steen.

William stapte als eerste uit. Hij liep om en opende Elizabeths deur, terwijl hij haar zijn hand aanbood met dat bekende, licht onzekere gebaar. "Welkom op Hill Manor, *My Lady*," zei hij zacht.

Onmiddellijk verscheen een lange, onberispelijk geklede man. "My Lady, My Lord." William stelde hem voor. "Dit is Winston, onze butler. Hij zorgt voor alles. Wat u ook nodig heeft, groot of klein, u hoeft het hem maar te vragen."

De rondleiding over de begane grond was een wervelwind van gepolijst hout en gedempte luxe. William wees de enorme eetzaal aan, de kleinere ochtendkamer en de salon voor borrels. Zijn favoriet, zo legde hij uit, was de Bibliotheek – een kamer met metershoge boekenplanken, duizenden boeken en een bedwelmende geur van leer en oud papier.

Elizabeth voelde zich overweldigd; ze was in een wereld gestapt waar ze alleen over had gelezen. Ze kon de gigantische grootte van het huis niet rijmen met het kleine aantal mensen dat er zou wonen. De pracht was overweldigend, maar haar angst voor de huwelijksnacht bleef als een sluier over de pracht hangen. Dit huis voelde meer aan als een podium voor een onvermijdelijke, enge voorstelling.

William leidde haar naar boven, langs een brede, gedempte gang. Hij stopte voor een zware eiken deur. "Dit is uw kamer, *My Lady*," kondigde hij aan. "U bent vrij om het in te richten zoals u wilt. Het is uw privé-toevluchtsoord."

Elizabeth stapte naar binnen. Ze hapte naar adem. De kamer was gigantisch. Er stond een massief hemelbed, een pluche fluwelen sofa en een delicate kaptafel. Een kristallen kroonluchter hing aan het plafond. Een hele muur was al gevuld met boekenplanken. In de hoek stond een telefoon en een grammofoon. Links leidde een deur naar een kleedkamer, rechts naar een enorme, luxueuze badkamer.

"Dit is de traditionele hoofdslaapkamer," legde William uit, leunend tegen het deurkozijn. "Maar ik heb besloten dat u hem moet hebben. Ik wil dat u zich op uw gemak voelt."

Elizabeth draaide zich om, haar verwarring brak door haar stilte heen. "Mijn kamer? Maar... waar slaapt u dan?"

"In mijn eigen kamer, natuurlijk," antwoordde William achtteloos. "Iets kleiner, maar perfect comfortabel, iets verder op de gang."

Elizabeth staarde hem aan. Getrouwde mensen deelden een kamer. Ze waren zojuist man en vrouw geworden, maar hij wees haar de grootste slaapkamer toe en trok zich

terug. *Hoe zou het huwelijk dan voltrokken worden?* vroeg ze zich nerveus af. *Komt hij naar mij toe? Ga ik naar hem toe?* Het angstaanjagende idee dat er misschien een aparte kamer in dit fort was, speciaal gereserveerd voor hun "plicht", deed haar huiveren.

William, zich totaal niet bewust van haar innerlijke storm, controleerde het zakhorloge in zijn vest. "Winston laat de dienstbode uw bagage zo brengen. Morgen moet u een persoonlijke dienstmeid selecteren. Ik heb al een paar kandidaten voor u laten voorbereiden." Hij keek weer op. "Diner is om acht uur."

"En tot die tijd?" vroeg Elizabeth.

William schonk haar een lichte, afgeleide glimlach, terwijl hij zich al naar de deur draaide. "Tot die tijd, *My Lady*, bent u vrij om te verkennen. Maak kennis met uw nieuwe thuis. Het landgoed vraagt om mijn onmiddellijke aandacht."

Met een snelle, formele knik vertrok William. Elizabeth bleef alleen achter in de kamer – getrouwd, veilig, en volkomen verbijsterd over de precieze aard van de angstaanjagende nacht die voor haar lag.